

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. В., 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С.Ж.С.

Членове: Г.П.Й.
Н.Д.Н.

при участието на секретаря К.Г.И.
като разгледа докладваното от Н.Д.Н. Въззивно гражданско дело № 20241300500053 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на В. М. И. с ЕГН ***** с постоянен адрес: гр. В., ж.к. Химик бл. 10, вх. Б, ет. 8, ап. 71, действащ чрез назначения особен представител адв. М. П. М. от САК, против Решение № 757 от 26.11.2023 г., постановено по гр.д. № 1231/2023г. по описа на РС – В..С обжалваното решение жалбоподателят В. М. И. е осъден да заплати на ищеца ЗД „ БУЛ ИНС” АД с ЕИК ***** сумата от 16 525.00 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение и обичайните разноси от настъпило ПТП на 05.05.2017г. в гр. В. на бул. Панония и ул. Цар Симеон Велики, ведно със законната лихва, считано от завеждане на иска в съда - 19.10.2022г. до окончателното плащане, както и разноските по делото в общ размер на 2898.25 лева. Във въззивната жалба се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение. Въззивникът, чрез назначения особен представител, навежда оплакване, че по делото не било установено по безспорен начин причинно-следствената връзка между противоправното поведение на делинквента и настъпилия вредоносен резултат, обратно на формирания извод от първоинстанционния съд. В тази насока излага, че СМЕ

била изготвена само въз основа на медицинските документи по делото - Епикриза от УМБАЛСМ „Н.П.ПИРОГОВ“ ЕАД с дати на постъпване - 10.05.2017 и изписване - 23.05.2017 г., което било пет дни след твърдяното ПТП. Не били представени предходни медицински документи от преглед на пострадалия Д.А.Н. в районно здравно заведение гр. В. и в гр. М, съгласно посоченото в Епикризата от УМБАЛСМ „Н.П.ПИРОГОВ“ - ЕАД, с изх. № 15610/2017 г. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и отхвърли предявеният иск. Прави доказателствено искане съдът да задължи въззиваемото дружество да представи медицински документи от преглед на пострадалия Д.А.Н. в районно здравно заведение в гр. В. и гр. М, посочени в Епикриза от УМБАЛСМ „Н.П.ПИРОГОВ“ - ЕАД, с изх. № 15610/2017 г.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, от въззиваемота страна ЗД „БУЛ ИНС“ АД с ЕИК ***** е постъпил отговор на въззивната жалба, чрез юрисконсулт Ц.Динева, с който се оспорва изцяло въззивната жалба и се навеждат доводи в насока законосъобразност и обоснованост на първоинстанционното решение. Иска се от съда да потвърди решението на РС-В.. Не представя доказателства и не прави доказателствени искания. Отправя искане за присъждане на разноски за въззивното производство, включително и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Във въззивното производство не са събрани доказателства.

В.ският окръжен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, явява се процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Пред първата инстанция е предявен иск с правно основание чл. 500, ал. 2 предл.1-во от КЗ.

Ищецът ЗД „БУЛ ИНС“ АД - С. е предявил претенция за осъждане на ответника В. М. И. от гр. В. да заплати на дружеството ищец сумата 16 525.00 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение за причинени от ответника И. неимуществени вреди на трето застраховано лице – Д.А.Н., в резултат на ПТП, реализирано от ответника И. на 05.05.2017г. в гр.В., както и ликвидационни разноски в размер на 25.00 лева, ведно със законната лихва

върху сумите, считано от завеждане на иска в съда до окончателното плащане, както и разноските по делото.

Исковата си претенция ищецът обосновава с твърдението, че ответникът В. М. И. на 05.05.2017г. в гр. В., на бул. Панония и ул. Цар Симеон Велики, реализирал ПТП при управлението на лек автомобил марка „Ауди А3 с рег. № ВН**** ВТ, собственост на С.А.Й., удряйки се в пътен знак, поради движение с несъобразена скорост. Причина за настъпване на пътния инцидент е виновното и противоправно поведение на ответника, който управлявал МПС без съответното свидетелство за управление, което се установявало от Протокол №112/05.05.2017г., съставен от органите на КАТ и споразумение по НОХД № 782/2019г. по описа на РС – В.. От реализираното ПТП пострадал Д.А.Н., който се е превозвал, като пътник на предна дясна седалка в управлявания от ответника автомобил. Вследствие на пътния инцидент Д.А.Н. получил следните телесни увреждания - контузия на десния бъбрек с подкапсулен кръвоизлив, множество пуквания по предна и задна повърхност на бъбрека, по- голямо разкъсване в горната част на бъбрека и контузионно огнище в долния плюс, представляваща средна телесна повреда.

Към датата на ПТП, гражданската отговорност на водача на МПС с рег. № ВН**** ВТ е била застрахована в ищцовото дружество.

За травматичните увреждания на пострадалия Николов била заведена щета № 1710026203. Представено е решение по НОХД № 782/2019г. по описа на РС - В.. Посочва се, че след разглеждане на документите, застрахователното дружество е определило обезщетение в размер на 16 500.00 лева на пострадалия Д.Н. и след сключено споразумение с него, е изплатил обезщетението на 29.10.2020г. Ответникът е управлявал МПС към момента на ПТП без съответното свидетелство за управление. Въпреки поканата да заплати обезщетението, ответникът не е сторил това.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника В. М. И., чрез назначеният му особен представител адв. М. М. е постъпил отговор на ИМ с който е оспорил иска като неоснователен. Наведени са доводи, че към момента на ПТП, ответникът не бил способен да разбира и ръководи постъпките си и не следва да отговаря за причинените вреди. Оспорена е причинно-следствената връзка между противоправното деяние и настъпилите вреди. Направено е възражение за изтекла погасителна давност. Оспорено е представеното

извлечение за извършено плащане на обезщетението, като негодно писмено доказателство. Оспорено е, че не е ясно така претендираната сума какви вреди обхваща.

По делото пред настоящата инстанция не е спорно между страните, че: процесното ПТП е настъпило на 05.05.2017г. в гр. В., вследствие противоправното и виновно поведение на ответника И.; че при настъпването на ПТП ответникът управлявал МПС без съответното свидетелство за управление ; че към датата на ПТП-05.05.2017г за управлението от въззивника-ответника л.а. марка „Ауди“, модел А3 с рег. № ВН****ВТ има валидна застраховка „Гражданска отговорност“ при въззиваемото дружество-ищец; че при ПТП е пострадал Д.А.Н., който предявил застрахователна претенция пред ищцовото дружество; че на 22.11.2019г. между ищцовото дружество и пострадалия Д.А.Н. е сключено споразумение за изплащане на застрахователно обезщетение в размер на 16500.00 лева за причинените имуществени и неимуществени вреди от процесното ПТП, която сума е изплатена от ищеца на пострадалия Николов на 29.01.2020г.

Пред настоящата инстанция спорно между страните е наличието на причинно-следствена връзка между процесното ПТП и телесните увреждания, обезщетени от въззиваемото дружество-ищец.

По делото е приет препис от протокол от о.с.з. от 30.10.2019г. по НОХД №782//2019 г. по описа на РС-В., от който се установява, че с влязло в сила на 30.10.2019г. определение е одобрено постиганото между РП-В. и подсъдимия В. М. И. споразумение, по силата на което подсъдимия В. М. И. се е признал за виновен в това, че на 05.05.2017 г., около 20.30 часа в гр.В., като непълнолетен, но могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Ауди“, модел „А3“ с ДК № ВН **** ВТ, собственост на С.А.Й., на кръстовището на бул. „Панония“ с ул. „Цар Симеон Велики“, с посока на движение към „Дунав мост II“, при извършване на маневра „завиване в обратна посока“, като управлявал без да има необходимата правоспособност и с превишена скорост - 65 км/ч., нарушил правилата за движение визирани в ЗДвП, а именно: чл. 20, ал.1 - Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват; чл. 21 , ал.- При избиране скоростта на движение

на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/ч в населено място за пътни превозни средства от категория „В“ 50 км/ч; чл.150 -Всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, губи контрол над превозното средство, като напуска пътното платно вляво и се удря последователно в пътен знак и метален стълб за улично осветление, вследствие на което, по непредпазливост, причинил разстройство на здравето, временно опасно за живота — средна телесна повреда, на возещият се на предната дясна седалка Д.А.Н. от гр. В., изразяващо се в контузия на десния бъбрек с подкапсулен кръвоизлив, множество фисури (пуквания) по предна и задна повърхност на бъбрека, по-голямо разкъсване в горната част на бъбрека и контузно огнище в долния полюс, които травматични увреждания изискват навременна, специализирана медицинска помощ и оперативна намеса, тъй като е невъзможно спонтанното оздравяване, без усложнения - престъпление по ч. 343, ал. 3, б. „а“ във вр. с ал. 1, б. „б“ във вр. с чл. 342, ал. 1 във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК във вр. с чл. 20, ал. 1, чл. 21, ал. 1 и чл. 150 от ЗДвП, за което и на основание същия текст и във връзка с чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК му налага наказание „ПРОБАЦИЯ“ , с посочените в споразумението пробационни мерки за срок от шест месеца.

Съгласно чл.413, ал.3 във вр. с ал.2 НПК влязлото в сила на 30.10.2019г. определение на РС-В., постановено по НОХД №782/2019 г. по описа на същия съд, с което е одобрено споразумението между РП-В. и подсъдимия В. И. е задължително за гражданския съд по въпросите: извършено ли е деянието; виновен ли е деецът; наказуемо ли е деянието.

Следователно одобреното от наказателния съд споразумение е приравнено на влязла в сила присъда, а съгласно аналогичната разпоредба на чл. 300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за съда, разглеждащ гражданските последици от конкретно деяние, но само относно това, дали то е извършено или отречено, дали е противоправно и дали деецът е виновен.

По делото са приложени два броя епикризи от 10.05.2017г. и 19.06.2017г., от УМБАЛСМ „Пирогов“ - С., отделение Детска урология, от които се установява, че на пострадалото лице Д.А.Н., са извършени две

оперативни интервенции - на десния бъбрек и на пикочния мехур.

Във връзка с установяване на претърпените от пострадалия Д.Н. телесни увреждания от процесното ПТП в хода на първоинстанционното дело е допусната и приета съдебно-медицинска експертиза /СМЕ/, неоспорена от страните, която съдът цени, като обективна и компетентно изготвена, кореспондираща с приложените писмени доказателства. От заключението на СМЕ се установява, че вследствие на ПТП пострадалия Д.А.Н. е получил травма в дясна лумбална област и е пролежал двукратно в УМБАЛСМ „Пирогов“ - С. в клиника по Детска урология. Претърпял е двукратно оперативно лечение. Вещото лице е посочило също, че при първата операция са отстранени съсиреци, намиращи се субкапсулно на десен бъбрек. Установени са множество фисури по бъбрека и контузионно огнище в десен долен полюс. Поставен му е стент и след гладък оперативен период, е изписан. При втората ендоскопска операция, е отстранен стента. Периодът на пълно възстановяване на пострадалият Николов, без да има остатъчни последствия, е бил 30 дни.

Съгласно заключението между процесното ПТП и получената от пострадалия Д.Н. травма е налице причинно – следствена връзка.

От приетата и неоспорена по делото съдебно-икономическа експертиза се установява, че определеното застрахователно обезщетение от 16500лв., по сключеното между въззиваемото дружество и пострадалия Д.А.Н. споразумение от 22.11.2019г., е изплатено от застрахователното дружество-ищеца на пострадалото лице на 29.01.2020г.

С оглед на така установената фактическа обстановка, В.ският окръжен съд намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано.

По същество въззивният съд намира, че решението на РС-В., е

правилно.

Съобразно чл. 272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Съдът възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд.

Разгледана по същество и при така установената по делото фактическа обстановка въззивната жалба се явява неоснователна, поради следните съображения:

Предявеният регресен осъдителен иск от въззиваемото дружество-ищеца ЗД „БУЛ ИНС” АД с ЕИК ***** е с правно основание чл. 500, ал. 2, предл.1 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД.

Съгласно посочената разпоредба на чл. 500, ал. 2 КЗ застрахователят има право да получи платеното обезщетение, заедно с платените лихви и разноси от лицето, управлявало МПС, когато не притежава правоспособност за управление на съответната категория МПС, или на което временно е отнето свидетелството за управление на МПС. Следователно възникването на правото на застрахователя по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, който е заплатил застрахователно обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност" на увредено лице, да се суброгира в правата на удовлетворения кредитор срещу причинителя на вредата, който е обезпечил своята деликтна отговорност при ищеца, се обуславя от установяването на следните юридически факти: 1) възникнало действително договорно правоотношение между делинквента и ищеца по договор за застраховка "Гражданска отговорност"; 2) породени права на увредения срещу причинителя на вредата на основание на чл. 45, ал. 1 ЗЗД – т.е. вредите да са причинени от делинквента, чрез негово виновно и противоправно поведение, което в конкретната хипотеза се изразява в управление на застрахования автомобил без необходимата правоспособност за това и причиняване на средна телесна повреда; 3) заплащане от страна на застрахователя по

застраховка "Гражданска отговорност" на застрахователно обезщетение на увреденото лице при настъпване на застрахователно събитие. Доказването на тези факти е в тежест на ищеца.

В случая, с влязъл в сила съдебен акт по НОХД №782/2019г. на ВРС, по настоящото дело е установено наличието на всички посочени предпоставки за уважаване на предявения иск, включително и причинно-следствената връзка между процесното ПТП и получените увреждания от пострадалия Д.Н., предмет на въззивното обжалване.

С влязло в сила споразумение по НОХД №782/2019г. по описа на РС-В., което съобразно разпоредбите на чл.413, ал.3 вр. ал.1 НПК и чл. 300 ГПК е задължително за гражданския съд, е установено наличието на виновно противоправно поведение на въззивника-ответник В. М. И., който с действията си управление на автомобил без да притежава необходимата правоспособност, е предизвикала ПТП, при което е причинен вредоносен резултат – разстройство на здравето, временно опасно за живота — средна телесна повреда, на возещият се на предната дясна седалка Д.А.Н. от гр. В., изразяваща се в контузия на десния бъбрек с подкапсулен кръвоизлив, множество фисури (пуквания) по предна и задна повърхност на бъбрека, по-голямо разкъсване в горната част на бъбрека и контузно огнище в долния полюс, които травматични увреждания изискват навременна, специализирана медицинска помощ и оперативна намеса, тъй като е невъзможно спонтанното оздравяване, без усложнения.

Тъй като претърпените увреждания от пострадалия Д.Н. са част от състава на чл. 343,ал.3,б."а" във вр.с чл. 342,ал.1 от НК, по които членове ответникът В. И. е признат за виновен, то на основание чл. 300 ГПК и чл. 413, ал. 3 вр. ал. 2 от НПК, установените в споразумението увреждания на пострадалия следва да се приемат за установени и в настоящият граждански процес по предявения регресен иск. Изводът е, че причинно-следствената връзка между противоправното поведение на ответника/делинквента/ Велентино И. и настъпилия вредоносен резултат-уврежданията на Д.Н. от процесното ПТП, обезщетени от ищеца, е установена с влязлото в сила споразумение, одобрено от наказателния съд, т.е. със сила на пресъдено нещо. Следва да се отбележи, и че от заключението по приетата СМЕ също по категоричен начин се установява причинно –следствена връзка между

процесното ПТП и получената от пострадалия Д.Н. травма.

Възникналите за пострадалия неимуществени вреди са били обезщетени от ЗД ЗД „БУЛ ИНС” АД в качеството му на застраховател на делинквент/ответника/, поради което за ищцовото дружество е възникнало право на регрес в хипотезата на чл.500, ал. 2, изр. 1 от КЗ за изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 16500.00 лева, както и обичайните разноски в размер на 25.00 лева, ведно със законната лихва, считано от завеждане на иска в съда до окончателното плащане, поради което предявеният иск правилно е уважен в пълен размер от първоинстанционния съд.

Ето защо, доколкото крайните изводи на настоящия въззивен състав съвпадат с тези, съдържащи се в мотивите на обжалваното решение, въззивната жалба се явява неоснователна, а решението на първата инстанция следва да се потвърди изцяло.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора на въззивната страна не се следва присъждането на разноски.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК въззивникът Валиентино М. И. следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна ЗД „БУЛ ИНС” АД разноски за въззивната инстанция в размер на 400лв.- разноски за особен представител, съгласно протоколно определение от 06.03.2024г., постановено по настоящото дело, както и 100лв.- юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразявайки извършената от юрисконсулта на въззиваемия дейност в настоящата инстанция.

С оглед изхода по въззивната жалба на В. М. И., в негова тежест следва да бъде възложена дължимата държавна такса за въззивно обжалване в размер на 330.50 лв. върху обжалваемия интерес по отхвърлената му въззивна жалба, ведно с 5 лв., в случай на служебно издаване на изпълнителен лист, платими в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ОС-В..

По изложените съображения, В.ският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №757 от 26.11.2023г. постановено по гр.д. №1231/2023 г. по описа на Районен съд-В..

ОСЪЖДА В. М. И. с ЕГН ***** с постоянен адрес: гр.В., ж.к. Химик бл. 10, вх. Б, ет. 8, ап. 71 да заплати на ЗД „БУЛ ИНС” АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. Джеймс Баучер № 87 сумата в общ размер на 500 лева, представляваща направени разноси за въззивното производство.

ОСЪЖДА В. М. И. с ЕГН ***** с постоянен адрес: гр.В., ж.к. Химик бл. 10, вх. Б, ет. 8, ап. 71, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ОС-В., сума в размер на 330.50 лв. /триста и тридесет лева и 50ст./, представляваща дължима държавна такса за въззивно обжалване върху обжалваемия интерес по отхвърлената му въззивна жалба, ведно с 5 лв. /пет лева/, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____